

L'Esquellot

PUBLICACIO HUMORISTICA

Surt el primer i tercer diumenge de cada mes

Preu: 20 cèntims

Granollers, 16 de Juliol de 1933

Redacció i Administració: Rec d'en Puig

Trimestre, 1 pta.

«L'ESQUELLOT» NO PARLA AMB MISS GRANOLLERS

La nostra Miss ens calla tota una estona

n enterar-me que havia estat designat per entrevistar-me amb Miss Granollers, el cor em féu un salt de paxa que m'estripà la samarreta per quatre costats. Quina sort la meua! Anava a parlar amb ella; a veure-la de la vora; és possible que a estrènyer la mà de la preciosíssima Empareta Segura!... ¡Que bon xicot és, de vegades, el nostre asquerós, fastigós i respectat director!

Després de pintar-me amb molta cura un elegantíssim bigotet "a lo" senyor Sellés i d'abocar sobre el meu cap tres rals de "fijapelo", vaig ficar a la maleta el bloc de notes, un redactor gràfic i una escala de caragol.

— Es aquí on viu Miss Granollers? — pregunto a un nen d'uns trenta-cinc anys que juga a pendre la fresca a la porta del número 712 de la Travessera de Corró.

— Sí, senyor; — em contesta la delicada criatura, bo i donant-me un "toscano" de tamany natural.

— Gràcies, maco, — dic jo, tot acariciant-li els daurats "bucles" mentre li etzivo un parell de cocs a "l'os de la música".

— Passin, passin — ens diuen des de dins. Qui parla és Miss Granollers, la preciositat de criatura que acaba d'ésser nomenada "Amparito Segura 1933". En el menjador de la casa hi trobo sopant l'Amparito i dos senyors de quatre o cinc anys que, malgrat els seus cabells blancs, semblen ésser germans de Miss Granollers. Trec el meu company de la maleta i ell, procurant no ésser vist, cerca un lloc adient per a fer el perfil de la representant de la bellesa femenina de la dona del Vallès Oriental.

Jo, senyoreta, venia perquè L'ESQUELLOT...

— Ja se'n pot anar. No vull saber res de L'ESQUELLOT. Deixi'm sopar amb tranquil·litat. I aquest senyor? Què hi fa aquí, aquest senyor?

El meu gràfic company, que per primera vegada en la seva vida sent que li diuen senyor, es torna tot vermell i cau de dalt de l'armari on prenia apunts i un parell de samarretes en bon ús.

— Si vostès es queden, jo me'n vaig — diu ella. I sense dir res més se'n va a casa d'una seva cosina que viu en el carrer de Ricoma. Poso el sopar dins de la maleta i amb el meu company sota l'eixella, m'encamino al carrer de Ricoma a suplicar a Miss Granollers que segueixi sopant i contesti les nostres preguntes. En veure'ns arribar, es tapa la cara i torna a fugir. Aquesta vegada tinc d'anar a cercar-la a casa d'una cunyada que viu a la carretera de Cardedeu. Em succeeix el mateix quatre o cinc vegades més, i sempre amb el sopar dins de la maleta i el meu company sota l'eixella la segueixo successivament al carrer de Santa Elisabet, al passeig de la Muntanya, a l'avinguda del senyor Paco Macià

i a la plaça de les Olles (després del Capità Ostáriz), llocs on viuen cosins, cunyats, oncles, etc., etc., de Miss Granollers.

Vist el nostre èxit (?), desistírem de fer la intervü, i no ens quedà altre remei que recórrer a un xòfer. Aquest xòfer ens diu que la senyoreta Empar Segura nasqué a Barcelona fa 184 mesos (apa, nenes, a dividir per dotzel) i que li agrada molt el cinema.

I no ens ha dit res més, aquest xòfer, ni nosaltres hem fet cap més pas.

DERCUSAN

¡¡ VISCA SANT CRISTOFOR NANO !!

Any I

Núm. 10